

**A MÁLLERD (Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek)
szociálpolitikája. 1946-1949***

Dr. Csötönyi József

Az 1945-ös földreform az erdőgazdálkodásban gyökeresen megváltoztatta a tulajdonviszonyokat. Az összes erdőterületen belül az állami erdők aránya 5 %-ról 75 %-ra emelkedett. Ebben a megváltozott helyzetben új szervezetre volt szükség, amely az állami tulajdonba került erdőbirtokok ügyeit intézi.

Ez az új szervezet az 1945 decemberében megalakult MÁLLERD volt. A MÁLLERD létrehozásával kapcsolatban nem kis büszkeséggel állapította meg Barlai Ervin (1947), a MÁLLERD ügyvezető igazgatója, hogy: „Úttörői voltunk az államosításnak. Tulajdonképpen a MÁLLERD volt a demokratikus Magyarországon megszervezett első nagy államosított üzem. Munkásságunk pontosan a szociális fejlődés irányvonalához igazodott.”

A MÁLLERD szociálpolitikai tevékenységében fontos szerepet játszott a központi igazgatóság 9. főosztálya, pontosabban a „IX. Szociálpolitikai és tájékoztatásügyi főosztály” Tevékenységi körébe elsősorban a „szociális és munkásügyek” tartoztak, valamint a tájékoztatás. A főosztály szervezeti felépítése és ügyrendje az alábbi volt:

Munkásügyi szakosztály: munkabérek megállapítása, ellenőrzése. Munkás-szerződések. Erdei munkástelepek és munkásfalvak létesítésének előkészítése.

- Társadalombiztosítási szakosztály: erdőgazdasági munkások betegségi, baleseti, öregségi biztosításának, családi pótlékának kérdései. A MÁLLERD saját nyugdíjintézetének megszervezése. A MÁLLERD alkalmazottainak és munkásainak üdültetése, gyógyüdültetése.

Kegyadományi szakosztály: kedvezményes tűzifaellátás. Adományok és juttatások az alkalmazottak és nyugdíjasok körén kívül eső személyek részére.

* Részlet a „Szociálpolitika az erdőgazdaságban” című egyetemi doktori értekezésből. Budapest, 1981.

Tájékoztatói szakosztály: a vállalat működését és feladatait ismertető sajtóközlemények, rádióelőadások és filmek előkészítése. Sajtóközleményekről az érdekelt társfőosztályok tájékoztatása.

A háborút követően az élet- és munkafeltételek legelemibb biztosítása volt a cél. A 3 éves tervben a helyreállítási munkák domináltak. A MÁLLERD sokirányú szakigazgatási tevékenységében helyet kapott az emberről történő gondoskodás is. „Ha tehát állandó foglalkoztatást tudunk teremteni megfelelő szociális színvonalon, akkor egyre növekvő mértékben jelentkezik majd a munkaerőkínálat az erdészeti üzemeknél” - állapította meg Barlai Ervin (1946). A „megfelelő szociális színvonal” főbb elemei:

Szakmai utasítás

Az 1947/48-as gazdasági évre kiadott fatermelési utasításban a következőket olvashatjuk: „Országunk fatermelő munkásainak legnagyobb része főleg mezőgazdasággal foglalkozó alkalmi munkás. Ezért törekedjünk arra, hogy évről évre megtartsuk a már gyakorlattal bíró fatermelő munkásokat, előnyben részesítve a jókat, fegyelmezetteket és szorgalmasakat. Ha a körülmények miatt a munkások kénytelenek lakóhelyüktől távol, esetleg vágásterületen tanyázni, gondoskodjunk emberi elhelyezésükről, tisztántartásukról, egészségükről és élelmezésükről.”

Az idézetben két figyelemreméltó gondolat van. Az egyik a termeléssel összefüggő szociális gondoskodás. A másik pedig: itt fogalmazódott meg elsőként az a törekvés és a későbbiek során általánossá váló gyakorlat, hogy a „jókat, fegyelmezett és szorgalmasakat” megtartsuk, azaz állandó munkásként foglalkoztassuk. Egyébként is a fatermelők köréből kerülnek ki az első erdészeti állandó munkások.

Kollektív szerződés

„A magyar erdőgazdálkodás szociálpolitikai fejlődésében jelentős változáshoz érkeztünk. 1947. október 13-án a MÁLLERD és az érdekelt földmunkás-

szakszervezet (FÉKOSZ) képviselői aláírták az első, országos érvényű kollektív szerződést, amely az erdei munkások bérét, munkaviszonyait és általában munkajogi helyzetét szabályozza” írta Ákos László (1947). A szakmai kollektív szerződésből kiemelem - a szociálpolitikai szempontból - fontos kedvezményeket, a tűzifakedvezményt és a „távolsági kedvezményeket”

Tűzifakedvezmény: 12 normál ürméter ágfára vagy készlet hiányában - ugyanannyi vékony dorongfára (botfára) volt jogosult, ha a munkavállaló 40 m³ faanyagot bármilyen választékká feldolgozott, vagy pedig 40 napon keresztül más erdőgazdasági munkát végzett.

Távolsági kedvezmények: ha a munkavállalók naponta haza nem jártak éppen a távolság miatt, úgy a munkáltatónak az elhelyezésükről, főzőhelyről és főzőasszonyról kellett gondoskodnia. Az utóbbi lényegében nem más, mint hagyományos munkásellátási elem.

Az első szakmai kollektív szerződés 1948. július 31-ig volt érvényben. Az új kollektív szerződést 1948. szeptember 9-én írták alá a MÁLLERD és a FÉKOSZ képviselői, és 1949. július 31-ig volt érvényben.

Az új kollektív szerződés szerint tűzifakedvezményben azok részesültek, akik a fakitermelési idényben legalább 30 normanapot, vagy más erdőgazdasági munkában legalább 40 munkanapot teljesítettek, 20 %-os árkedvezménnyel legfeljebb 9 erdei ürméter ágfát, ennek hiányában dorongfát vásárolhattak. A távolsági kedvezmények bővültek. A kunyhóépítést 1,50 Ft-os órabérrel díjazták. Tisztálkodás és élelembeszerzés céljából a 40 km-en belüli távolságra hetenként, a 40 km-en felüli távolságra kéthetenkénti kedvezményes utazási költségek illették meg a munkavállalókat. Az új kollektív szerződés „napszamos” helyett munkavállalót, illetve „dolgozót” említ.

Az új kollektív szerződés a társadalombiztosítási járulék lerovási és a családipótlék jogigény megszerzése tekintetében is új helyzetet teremtett. 70 %-

os normatелjesítés jogosított egy napi OTI-bélyegre és egy hónap alatt 15 normanap teljesítése biztosított a munkavállaló részére csalá dipótléket.

Üdültetés

A MÁLLERD központi igazgatóság szociálpolitikai főosztálya arra törekedett, hogy mind több fizikai és szellemi dolgozó jusson jól megérdemelt pihenéséhez. (Új tervek, 1948.) Ezen célok végrehajtására a MÁLLERD viszonylag széleskörű üdülőhálózattal rendelkezett: pl. Jávorkúton, Kőkapun, Zánkán, Harkányfürdőn, Királyréten, Budapesten. 1948-ban közel 700 dolgozó üdült 2 hetes időtartamban a MÁLLERD-üdülőkb en.

A szociálpolitikai főosztály foglalkozott az erdészek "cserenyaraltásával" is. Őszi, téli hónapokban a központi igazgatóság egy-egy családja erdészeket látott vendégül, akik a főváros gyógyforrásait vették igénybe. Foglalkozott továbbá az erdészgyermek nyaraltatásának megszervezésével is.

A MÁLLERD szociálpolitikai főosztályát a későbbi nagykovácsi erdészeti nevelőotthon létesítésének gondolata már ekkor foglalkoztatta. Szende (1948) írta: „Sok még a tennivalónk, egyebek közt a MÁLLERD gyermekotthonának megszervezése. Ez lesz a legközelebbi szociálpolitikai láncszemünk”

A harkányi erdészeti üdülővel kapcsolatosan idekíváncozik egy részlet Reisch Antal erdész, nyugalmazott csoportvezető leveléből, mint egyedülálló kezdeményezés és összefogás. „Dolgozóink üdültetési lehetőségének alapjait népgazdasági támogatás nélkül lelkes és áldozatkész erdőgazdasági dolgozók tették le írta Reisch Antal. Annak idején 167 baranyai és tolnai erdőgazdasági dolgozó - így magam is - fejenként 2-2 ürméter illetményfa árával járult hozzá Harkányban egy üdülő céljaira alkalmas telek és épület megvásárlásához. Az üdülő állagának megóvásáról, a lehetőségeken belüli kor-

szerűsítéséről, fenntartásáról a további évek során az erdőgazdaság (pécsi) gondoskodott.”

Segélyezés

A segélyezés, mint a szociálpolitikának igen korán kialakult, többnyire „karitatív” töltésű eleme, három irányú volt a MÁILERD gyakorlatában. Segélyben a gyermekek, a fizikai és nem fizikai dolgozók részesültek.

Gyermekek segélyezése. Iskolaköteles gyermek után részesültek a szülők vagy gyámok segélyben a tanévben elért eredmények alapján. A segélyezés forrása: „Az Államerdészeti Alkalmazottak Gyermekeinek Nevelését Segélyező Alap” volt. Az Alap korábbi elnevezése: „Államerdészeti Tisztviselők Gyermekeinek Nevelését Segélyező Alap”. Az Alapból segélyben részesülhettek az államerdészet különböző területén, az erdészeti tanintézeteknél, az erdészeti kutatóintézetnél tényleges alkalmazásban álló vagy nyugállományú alkalmazottak gyermekei, illetve árvái. Nevezetesen: erdőmérnökök, egyéb műszakiak, számvevőségi alkalmazottak, egyéb szakszemélyzet (üzemi tiszték, erdészek, vadászok), altiszték.

Fizikai dolgozók segélyezése. A fizikai dolgozók, vagy az akkori szóhasználat szerint „erdőgazdasági munkavállalók”, karácsonykor részesülhettek segélyben. Azok kaptak segélyt, akik legalább 2 hónapon keresztül vagy legalább 400 munkaóraban erdőgazdasági munkát végeztek. A teljesítménybérben dolgozók átlagos napi keresetük hatszorosát, órabéres dolgozók órakeresetük 48-szorosát kapták karácsonyi segélyként.

Alkalmazottak segélyezése. A segélyezésnél a „rászorultság” mértéke volt az irányadó. A házassági, gyermekágyi, temetési segélyt nem automatikusan, hanem kérésére folyósították. Kivételes esetekben adtak betegségi és átköltözési segélyt. A segély összege három hónapi illetmény összegénél nagyobb nem

lehetett. Évente segély címén 680.000 forintot osztottak ki (Életszínvonal, 1948.).

Munkásképzés

A háborút követő első években úgyszólván kizárólag fakitermelés folyt az erdőkben. Maggyűjtés, csemetetermelés, erdősítés és egyéb erdészeti munkák csak a későbbiek során váltak általánossá. A fakitermelést alkalmi, illetve időszaki munkások végezték, alacsony teljesítménnyel. A fakitermelés bázisa a falusi lakosság volt. A falusi lakosság egyrészt „szociális” indítékok (téli munkalakalom), másrészt „ellátási” indítékok (saját tűzifa és mezőgazdasági szerfa beszerzése) miatt vállalt fakitermelési munkát a téli hónapokban. Ez a helyzet idejekorán a munkásképzés szükségességének felismeréséhez, illetve gyakorlati megvalósításához vezetett.

Ákos László (1948) írta: „Szakképzett erdei munkások jóformán egyáltalán nincsenek, legfeljebb azt mondhatjuk, hogy egyes erdővidékeken vannak erdei munkához értő munkások. Pedig az erdőgazdálkodásunk komoly fejlődése elképzelhetetlen, ha nem rendelkezünk olyan erdei munkásréteggel, amelyik minden erdei munkát teljes felkészültséggel, szakértelemmel, a legalkalmasabb szerszámok legjobb felhasználásával végez.”

A MÁLLERD világosan látta, hogy a magyar erdőgazdálkodás munkásképzési ügyének megoldása nélkül tartós erdészeti eredményeket nem érhetünk el (Ákos, 1948). Munkásképző tanfolyamokat elsőként a fakitermelésben foglalkoztatottak részére indítottak a fakitermelési idény megkezdése előtt. A tanfolyam 8 napos volt, elméleti és gyakorlati részből állt. Az elméleti órákon természetrajzi, erdőművelési, bérügyi és szociális kérdések szerepeltek. A gyakorlati oktatás során a munka legracionálisabb megoldásainak bemutatásával foglalkoztak (Ákos, 1948). 1948. szeptember 20-a jeles dátum az erdészeti szakoktatás történetében. Sopronban - az Erdészeti Kutató Intézetben - megnyílt az első erdeimunkás-tanfolyam. a magyar erdészet történetében döntő

jelentőségű fordulóponthoz érkeztek, amikor az erdei munkás először ül az iskolapadhoz, hogy megtanulja a szakszerű és eredményes munkát, megismerkedjék annak a fának fizikai és élettani tulajdonságával, amellyel dolgozik” (Az első erdeimunkás szaktanfolyam, 1948.). Az első tanfolyamon összesen 63 fő vett részt.

A MÁLLERD napirendre tűzte és központi kérdésként kezelte az „állandó munkásgárda” kinevelésének (Osváth, 1948) kérdését. Ennek érdekében:

- az erdőgazdaságok annyi erdei munkást vettek fel állandó munkásként a falvakból, amennyit egész éven át foglalkoztatni tudtak. Ezekkel a dolgozókkal éves szerződést kötöttek. 75-100 hektárra számítottak egy erdei munkást.
- Ezeket az állandó munkásokat „erdőipari betanított munkásoknak” nevezték (Osváth, 1948). A betanított munkások évente egy alkalommal szaktanfolyamon vettek részt. Kétéves erdészeti gyakorlat és két munkástanfolyam elvégzése után vált a munkavállaló szakmunkássá.

Az erdőgazdaságok állandó munkásai végeztek minden munkát. Az állandó munkások szerződtetésével nemcsak az elvégzendő munkák munkaerősükségletét kívánták biztosítani, hanem a képzéssel növelni kívánták az egyébként is alacsony teljesítményeket, továbbá csökkenteni a nagyarányú fluktuációt.

A MÁLLERD foglalkozott „egy állandó erdei munkásképző iskola” felállításával, illetve szervezésével. Ennek az állandó iskolának feladata volt az állandó munkások képzése mellett a brigádvezetők és a szaktanfolyamok előadójának képzése is. Célul tűzték ki azt is, hogy az „erdei munkásiskola lesz az új eljárások, gépek kipróbálásának alkalmas központja is” (Osváth, 1948.).

Az első állandó, 3 hetes erdei szakmunkás tanfolyam 20 hallgatóval 1949 márciusában nyílt meg a Debrecen melletti Guthon, a „Tamáskaszáló” vadász-kastélyban (Megnyitották Guthon 1949.).

A MÁLLERD a jelen gondjainak megoldása mellett foglalkozott jövőbeni kérdésekkel is. „Távolabbi kérdés, hogy esetleg nagyobb számú erdei szakmunkást miképpen lehetne az erdővidékek szívében állandóan letelepíteni - vetette fel a kérdést Ákos László (1948). A problémát nem lehet úgy megoldani, hogy kizárólag csak az erdei fakitermelés és fuvarozás adjon kenyeret ezeknek a dolgozóknak. Egészséges erdei falvakat csak családos letelepedésekkel lehet elképzelni. Ehhez pedig az szükséges, a fakitermelési munka mellett, megfelelő ipari munkaalkalmakat is teremtsünk. Gondolni kell itt nemcsak a fafeldolgozó ipari üzemekre, fűrésztelepekre, falepárlókra, stb., hanem olyan háziipari lehetőségekre is, amelyek az egész családnak munkát és jövedelmet biztosítanak” E felvázolt programhoz szorosan illeszkednek Barlai Ervin (1946) gondolatai: „Különösen értékes gócpontjai lehetnek az új erdei munkásgeneráció felnövekedésének az erdei munkásfalvak, amelyek telepítése beletartozik a szervesen kidolgozott hosszúlejtű tervbe”

Középiskolai képzés

A MÁLLERD foglalkozott az erdészek régi kívánságával, az erdészeti középiskola felállításának kérdésével is (Osváth, 1948). A Földművelésügyi Minisztérium döntése alapján az 1948/49-es tanévben 20 tanulóval megnyílt az esztergomi szakiskolában az erdészeti szakközépiskola.

A MÁLLERD Akadémia

A fizikai dolgozók képzése mellett a MÁLLERD súlyt helyezett az alkalmazottak képzésére, illetve továbbképzésére is. A továbbképzésnek Osváth (1948) szerint - kettős célja volt: Egyrészt „az új társadalom közgazdaságát, politikáját és kultúráját, célkitűzéseit meg kell ismernie” Másrészt „a Mállerd valamennyi ágazatának üzemi teendőivel, a teendők gyakorlati jelentőségével és eljárásaival akarja megismertetni” Ezt a kettős célt volt hivatva megvalósítani a MÁLLERD Akadémia, az erdőgazdasági dolgozók továbbképző iskolája. A továbbképzésben a MÁLLERD Központ, illetve az erdőgazdaságok műszaki és

adminisztratív, vagy ahogyan akkor nevezték, „számvevőségi tisztviselők” vettek részt.

A szakirányú ismeretek oktatása mellett két terület különös hangsúlyt kapott. Az egyik „az erdőmérnöknek és az egyéb szakszemélyzetnek alapos tájékozódást kell szereznie a szociálpolitikai követelményekről, bele kell illeszkedniök a kollektív szerződések lelkiségébe, hogy az erdőgazdaságban mindig biztosítani tudjuk a munkáltató és a munkavállalók közötti jó viszonyt” (Osváth, 1948).

A másik: „Az erdőmérnököknek meg kell ismerkedniök a szocialista közgazdaságtan alapelveivel, ugyanúgy közel kell kerülniök a korszerű üzemszervezés tudományához is” (Osváth, 1948).

A kiemelt ismeretkörök közül - a szociálpolitikai ismeretek oktatásának időszerűsége ma is helytálló. Az 1948 októberében indult MÁLLERD Akadémiának 70 fő hallgatója volt. A továbbképzés időtartama 1 év volt. A hallgatóknak vizsgázniki kellett és erről bizonyítványt kaptak.

Egészségügy, társadalombiztosítás

A kincstári erdőket kezelő erdészek már a 18. században megalakították - más szakmákhoz hasonlóan saját kollektív segítő egyesületüket, az „Erdészeti Társpénztárt” Feladata volt az erdészeknek és családtagjaiknak betegség esetén történő támogatása. A kincstári erdőszet 1945-ig saját kezelésben végezte az erdőszet betegellátását. A háború után az erdőszeti dolgozók betegellátását részben az OTBA (Országos Tisztviselői Biztosítási Alap), részben pedig az OTI (Országos Társadalombiztosítási Intézet) látta el. Ez a kettős ellátás „egyáltalán nem kielégítő módon oldotta meg a problémát és az erdőszet betegellátásának kérdése inkább visszafejlődött” - állapította meg Rónay (1947). A MÁLLERD dolgozói közül a kinevezett tisztviselők az OTBA-hoz, míg a ki nem nevezettek és az alkalmi munkavállalók az OTI-hoz tartoztak.

A MÁLLERD arra törekedett, hogy olyan „MÁLLERD társpénztár” valósuljon meg, amelynek keretében mind az alkalmazottak, mind a fizikai munkavállalók betegellátása megoldható legyen. Ez a kérdés azonban csak program maradt, mert eltért volna a társadalombiztosítás fejlődésének, illetve egységesítésének általános irányvonalától.

Az erdészeti dolgozók társadalombiztosítása fokozatosan emelkedett az ipari dolgozók biztosításának színvonalára. Az ipari biztosítási kötelezettsége alá tartoztak az erdészeti dolgozók közül a műszaki, adminisztratív dolgozók, a kisegítők és az állandó munkások. A biztosítási kötelezettség általában betegség, öregség, rokkantság, üzemi baleset esetére terjedt ki.

Az erdőgazdasági dolgozók főbb szociális juttatási formái (Abonyi István után, 1980.):

- Az alkalmazottak részére lakás, illetményföld, állattartás. Itt megjegyzem, hogy a természetbeniek mennyisége általában olyan mértékű volt, hogy az a szükségletet felülmulta. Pl. egyes esetekben 12 kh illetményföld járt. Ez a földreformkor feszültséget jelentett, amit fokozatosan mérsékeltek a „saját fogyasztás” színvonalára, illetve mértékére.
- Az erdészek részére egyenruha-juttatás. Ez a juttatási forma felemás módon 1948-ig állt fenn, amikor is helyenként ingyenesen, helyenként pedig részletfizetésre kapták az egyenruhát, elsősorban védkerületvezető erdészek (erdőőrök).
- Távolról szerződött munkásoknak munkahelyre és hazautazási költségek térítése, ideiglenes szálláshelyen történő elszállásolásuk, ételmezés biztosítása - általában a munkás, illetve a dolgozó költségére. (Napi egyszeri főtt étel.)
- Földnélküli fakitermelő, erdőművelő idénymunkások bélyeges betegség-biztosítása, 60 ledolgozott munkanap után szülési segély folyósítása.

Baleseti helyzet

A MÁLLERD központi igazgatóságához 1947-ben 244 balesetet jelentettek be. A 244 balesetből 172 baleset (70,5 %) a fakitermelésben, 72 baleset (29,5 %) pedig egyéb erdészeti munkáknál fordult elő. A 244 balesetből 21 (8,2 %) halálos kimenetelű volt, 199 teljes felgyógyulással (82,4 %), 24 baleset (9,4 %) rokkantsággal járt.

A 21 halálos balesetből 17 fakitermelőt (80,9 %), 2 vasútüzemi (9,5 %) és 2 fűrészüzemi (9,5 %) dolgozót ért. A fakitermelőknél a balesetek 9,9 %-a, egyéb erdészeti munkakörben dolgozóknál pedig 5,5 %-a volt halálos kimenetelű.

A MÁLLERD-nél ezt követően

- a baleseteket rendszeresen elemezték,
- fokozottan felhívták a „Baleset ellen védekezz” jelszó betartására,
- a munkavégzésnél nemcsak a saját, hanem a munkatársak épségére is figyelmeztettek,
- a munka vezetőinek is fokozottabb gondot kellett a balesetek megelőzésére és az óvórendszabályok betartására fordítani,

„a központi igazgatóság fokozottabb figyelemmel fogja a baleseti okokat vizsgálni és ha vétkes mulasztást állapítana meg, ott kénytelen lesz erélyes rendszabályokkal közbelépni” (Rónay, 1948).

1949. január 1-jével minden balesetet szenvedett dolgozóról nyilvántartást kellett felfektetni. A halálos kimenetelű baleseteket 24 órán belül, a munkaképtelenséget nem okozó balesetet nem kellett bejelenteni.

Összefoglalás: A MÁLLERD rövid fennállása alatt igen sokirányú szakmai és szociálpolitikai tevékenységet fejtett ki. Megkötötte a kollektív szerződést, szervezte az üzemi étkeztetés első, kezdetleges formáit, lehetőséget biztosított az üdülésre, pihenésre. A rászorulókat segélyben részesítette. A földművelésügyi tárcán belül elsőként indította el a munkásképzést. Napirenden tartotta a dolgozók egészségügyi és testi épségének védelmét. Munkatudományi

vizsgálatok megkezdését sürgette. A munkakörülmények javítása érdekében a fakitermelésben korszerű erdei szerszámok (kézi fűrészek, fejszék) bevezetését kezdeményezte. A szakmai utasításokat szociális teendőkkel egészítette ki. A szociálpolitikai munka szervezésére, irányítására megfelelő, önálló szervezetet alakítottak ki. Ez is bizonyítja, hogy megfelelő szervezet hiányában eredményes szociálpolitikai munka alig valósítható meg. A MÁLLERD szociálpolitikai főosztálya, valamint az erdőigazgatóságok szociálpolitikai előadói mintegy 70 ezer fizikai dolgozó és közel 6 ezer alkalmazott szociális ellátásával foglalkoztak (Az erdő dolgozói, 1948).

Irodalom

Abonyi István (1960): Jegyzetek az erdőgazdasági szociálpolitika fejlődésének egyes jelenségeihez. Kézirat.

Az erdő dolgozói (1948): Erdőgazdaság, 3. sz.

Az első erdeimunkás szaktanfolyam megnyitása (1948): Erdőgazdaság, 3. sz.

Ákos László (1947): Kollektív szerződés az erdőgazdaságban. Erdőgazdaság, 8. sz.

Ákos László (1948): Erdeimunkás tanfolyamok szükségessége. Erdőgazdaság, 3. sz.

Ákos László (1948): Erdőgazdasági munkatanulmányok. Erdőgazdaság, 9. sz.

Barlai Ervin (1946): Erdőgazdaságpolitikai irányelvek. MÁLLERD, Budapest.

Barlai Ervin (1947): A MÁLLERD dolgozóihoz. Erdőgazdaság, 1-2. sz.

Életszínvonal (1948): Erdőgazdaság, 23-24. sz.

Osváth István (1948): Politikai nevelés - szakmunkásképzés: Erdőgazdaság, 11. sz.

Osváth István: (1948): A nagy változás. Erdőgazdaság, 23-24. sz

Rónay Elemér (1947): A MÁLLERD dolgozói egészségügyi kérdéseinek rendezése. Erdőgazdaság, 5-6. sz.

Rónay Elemér (1948): Balesetek megelőzésének kérdése. Erdőgazdaság, 8. sz.

Szende György (1948): Munka és pihenés. Erdőgazdaság, 12. sz.

Új tervek (1948): Erdőgazdaság, 3. sz.